

Umreti

Lili Novy

Umreti je velika stvar,
skrivnost, bridkost, sladkost.
Živeti: kruh in vino v dar,
umreti: žrtveni oltar,
grmada, noža ost.

Kot bi se lotil Abraham
še enkrat Izaka,
boš ležal zvezan, tih in sam
v nagoti, ki te je bo sram,
in čakal angela.

Skoz onemelost vseh stvari
boš čul njegov prihod.
Otel te bo z rokó osti,
prevel s perotmi do kostí
trpeči ti život.

Njegovih črnih las oblak
ti bo prekril oči.
Zavil te ž njimi v mrak mehak,
pretrgal, kakor zélen slak,
ti trde bo vrvi.

Lase bo vrgel spet nazaj,
nebo ti bo odkril,
s teboj zapustil temni kraj.
V neskončno valujoč sijaj
se boš tedaj rodil.

Stara žalostna

Drago Jeran

Tiho, tiho lega mir
tiho lega na zemljo.
Tiho, tiho vsak večer
v vasi fantje zapoje.

To bilo je v dobrih časih,
davnih, dobrih dneh...

Zdaj še lega tiho mir,
tiho lega vsak večer.
Toda fantje ne pojo,
vsi odšli so na vojsko...

Kaj če drevi nad vasjo,
še miru, miru ne bo?...

Fant dobre sorte

Aleksej Baebler

V bolnišnici „Pasionaria“ v Murciji so me položili na postelj v kotu hodnika. Vse naokoli tuji obrazi. Po hodniku so mimo mene hodile bolničarke in ranjenci.

„Italiano?“ me vpraša nekdo.

„No. Slavo, da Venezia Giulia.“

Bil je rdečeličen sivolas mož z dobrimi sinjimi očmi. Tip italijanskega alpskega kmeta. Roko je nosil v beli ruti, zavezani za vratom. Nemirno se je prestopal in tiskal ustnice. Očitno mu je rana povzročala neznosne bolečine.

Ko je slišal moj odgovor, je prisedel in položil ranjeno roko kot bolnega otroka v naročje. Videti je bilo, da je pravkar prišel iz neke druge bolnišnice in nima komu potožiti svojega gorja.

„Iz hribov ob Lago Maggiore sem doma,“ je pripovedoval. „Majhno kmetijo imam tam; toda kaj kmetija, kaj vse skupaj, le za sina mi je žal, za sina... Komaj dvajset let je bil star in po vsej sili je hotel z menoj. Pregovarjal sem ga, naj ostane. Moje stare kosti, sem dejal, itak kmalu ne bodo za nobeno rabo. Mene ni škoda. Pa je silil in silil. Pojdi v božjem imenu, sem moral naposled reči. Če res hoče iti, sem mislil, pa naj gre. Tako sva šla oba. In kaj misliš, tovariš, padel mi je; vpričo mene je padel. V glavo je bil zadet.“

Obraz se mu je jel nabirati v gube, oči so se mu orosile. Vstal je in se obrnil, postal trenutek, potem pa z lahkim, hitrim korakom, ki ga imajo planinci, odšel po hodniku, ne da bi se ozrl.

Odslej me je obiskoval po večkrat na dan. Nekoč se je približal postelji s posebno pozornim obrazom, opazujoč mladega, v glavo ranjenega tovariša, ki je sedel pri meni. Ko sta se spogledala, sem opazil, da imata zelo podobne, sinje oči. Ranjenec, ki je sedel pri meni, je bil rojak Pavle K... Bil je eden najstarejših Gubčevcev, še s Jarame. Ranjen pa je bil pri Quintu, dan pred menoj.